

dus meer in het visserijbeleid dan *Spisula* en visserij alleen betrokken moeten worden, zou men zo denken.

Opgelet: zeearenden komen eraan

Goed nieuws uit Duitsland, waar het aantal overwinterende Zeearenden *Haliaeetus albicilla* dat langs de Oostzeekust overwintert, in de jaren '90 snel toeneemt. In heel Duitsland broeden nu ruim 250 paren en de soort breidt zich uit naar het westen. In 1998 zaten er vijf paar in zuid Denemarken en 20 in Sleeswijk Holstein. Langs de Waddenkust bevindt zich op korte afstand tot de Nederlandse grens, in Bremerhaven, het dichtstbijzijnde paar met een territorium, zij het dat de vogels nog jong zijn en nog geen nest hebben. Kennen we in Nederland deze soort nog vooral als schaarse, binnenlandse overwinteraar uit de Flevo-polders, een toename van de zeearend als echte zeevogel in Nederland lijkt er aan te komen!

MFL (bronnen: Seevögel 19-4, 1998; BioNieuws 10: 6, 1999)

VERENIGINGSNIEUWS

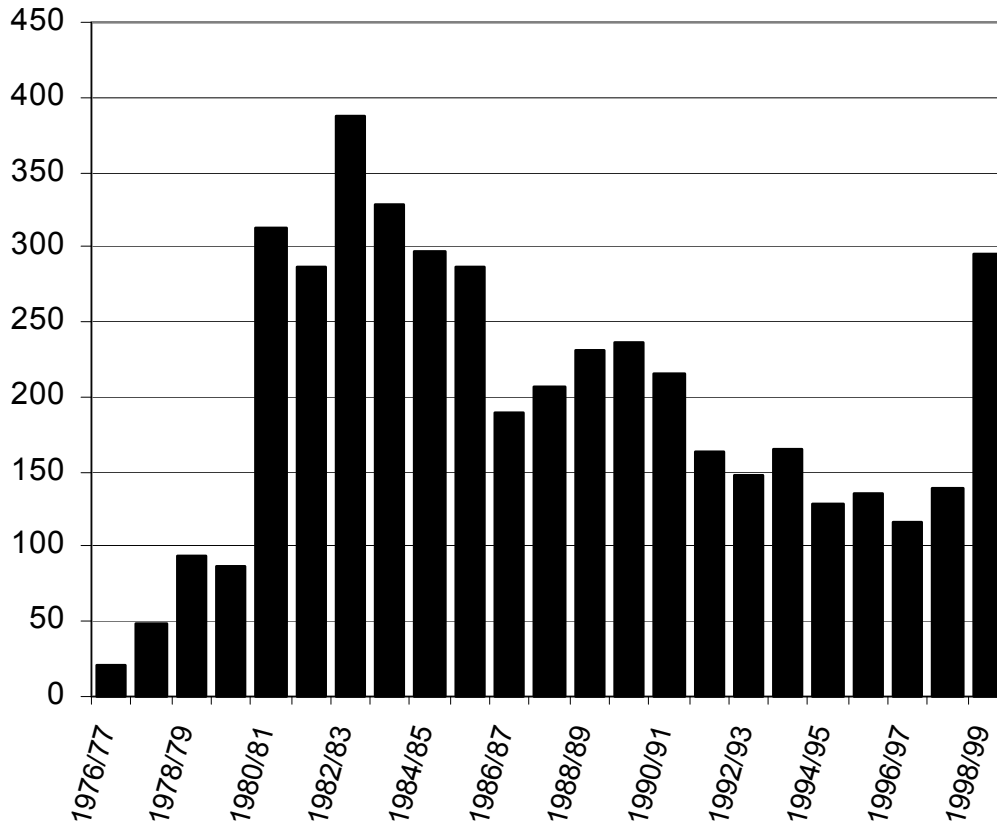
Sterke opleving olieslachtoffer-onderzoek

Vanaf de zomer van 1998 werd getracht het olieslachtoffer-onderzoek nieuw leven in te blazen. In tal van tijdschriften verscheen een oproep om aan dit onderzoek mee te werken en het hele tellersbestand werd aangeschreven met het expliciete verzoek om het strand weer af en toe te bezoeken. In de loop der jaren was het aantal medewerkers wat kleiner geworden en zeker in jaren waarin niet bijzonder veel vogels op onze kust aanspoelden dreigde de steekproef te klein te worden om nog verantwoorde uitspraken te kunnen doen.

De pogingen om weer meer mensen te interesseren zijn succesvol geweest, niet in de laatste plaats doordat er ook nogal wat te tellen viel! Een massale stranding van Noordse Stormvogels en Zeekoeten in het begin van 1999 maakte dat weinigen het gevoel gehad hebben voor niks over het strand te sjokken. Inmiddels zijn over het winterseizoen 1998/99 (nov-apr) al bijna 300 tellingen ontvangen, waarmee dit seizoen nu al één van de best onderzochte perioden is geworden (zie figuur). Zeker is dat verschillende mensen nog tellingen moeten insturen, zodat het succes nog groter zal zijn. Ook het komende seizoen zullen we blijven proberen het tellersnetwerk uit te breiden. De huidige opleving is vooral opgetreden door ijverige tellers in Zeeland, langs de Hollandse kust, op Texel en in Friesland. Vooral de oostelijke Waddeneilanden worden tegenwoordig maar weinig bezocht. Hierop zal onze aandacht zich dus vooral richten. Veel tellers bleken de duidelijke richtlijnen te waarderen en hadden vooral veel plezier van de heel specifieke aanwijzingen voor leeftijdsdeterminaties van bijvoorbeeld de Zeekoet. Komend jaar zullen dergelijke richtlijnen daarom weer zo ruim mogelijk verspreid worden. Alle medewerkers worden hierbij hartelijk bedankt voor hun inspanningen in het afgelopen seizoen!

Kees Camphuysen, NZG/NSO, Ankerstraat 20, 1794 BJ Oosterend,
kees.camphuysen@wxs.nl, tel/antw/fax 0222 318744

NSO counts per winter season

Opgelet: zeetrekters IJmuiden

Eén van de CvZ-ers van het eerste uur, Luit Buurma, is nu als ‘vogel-radarman’ van de Koninklijke Luchtmacht, met zijn apparatuur ingezet om onderzoek te doen naar vogelbewegingen in de Noordzee kustzone. Luit is vooral bekend om zijn radarwerk rond de vliegbasis Leeuwarden, waar de F16s bij te druk vogelverkeer aan de grond gehouden worden. Nu de discussie speelt of er een tweede Schiphol in de Noordzee moet komen, is één van de grootste onbekende grootheden de vogeldichtheid boven zee. Onze Club van Zeetrekwaarnemers heeft vanouds naar dit probleem gekeken, maar uiteraard zijn onze waarnemingen beperkt tot de daglichtperiode en tot relatief geringe hoogtes. De luchtmacht gaat nu met een grote, speciaal aangepaste doelvolgradar, dag en nacht onderzoek doen vanaf de zuidpier van IJmuiden. Dit levert voor ons interessante mogelijkheden op. Niet alleen kan de luchtmacht van ons leren, wij kunnen ook van de luchtmacht leren en het ligt dus voor de te proberen onze krachten te bundelen. Er is een voorlopig programma vastgesteld voor 1 jaar. In 1999 wil men nog proberen om in de weken: 37, 42, 46 en 50 te meten; bij slecht weer wijkt men uit naar de weken erna. Uiteraard zien de radarmensen alleen stipjes op een scherm, om deze in vogelsoorten te kunnen vertalen zijn directe zeetrekwaarnemingen nodig.